

Poetické pásmo
Cyrano de Tlumaque

TAJ-TI QUAN

TAK JAK SI JEJ UŽÍVÁ JEDEN NEŠIKA
S DEVÍTI JANGY A JEDNOU JIN

Poetické pásmo

Cyrano de Tlumaque

Čteme-li pak máme volné pole obraznosti a čteme si v textu to co a jak chceme..

Vít mi navrhl abych dnes přednesl písmo poezie na téma Cyrána, také mi velmi vhodně doporučil pro inspiraci knihu Šťastný Jim, ovšem kdyby to dnes večer probíhalo přesně podle intencí této knihy, tak se zítra ráno probudím z opice ve škarpě před hotelem s novou životní družkou a monoklem na tváři. Což je pohříchu velice Cyránovské a tak nejprve dvě básně na téma Cyrána.

Vzpomínka na Cyrána *Jaroslav Vostrý*

„Neváhej páže a podej mi meč!
Že jsem jak zbitý a třeští mi hlava?
Hlavní je věřit i když není več.
Dozněla láska? Tak nebyla pravá!
Slzo, rychle zteč!
Po zvyku héroú zvyklých znovu vstát a zvyklých na bolest
do tváří vrahů svých křičících:
Myslíte si že snad dostanete mne?
Možná že ano, ale zlomeného NE!“

Třeba KUKAČKA

Ivan Wernisch

Osladil čaj medem, olízal lžičku
a šel k oknu podívat se
jak venku prší.
Nepršelo.
“Neprší tam”, řekl si a šel si lehnout
jenomže nenašel kanape.
Kanape tu není, řekl si
a šel se napít.
Kouká, čaj nikde,
stůl je taky pryč.
Hledá židli, ale může se posadit
leda tak na pařez, protože je v lese.
Stojí v lese, přešlapuje, v ruce drží lžičku.

Pod nohama mu praskají suché větvičky.

“Čaj tu není”, řekl si a čekal co bude dál.

Z hodin najednou vykoukla kukačka

a klovla ho do ucha.

“Fůůj, to jsem se lek!” vykřikl.

Odplivl si, drapl se za srdce

svalil se do mechu a umřel.

Byl rád, že už se nemusí ničemu divit.

Jak dýně na sluncem vyhřátém mechu, se rozvaluju hloupý

hovím si ve své omezenosti a snad i zraju..

Jenom se stále nemohu zbavit pocitu, že kamsi kráčím..

Když mluvím s lidmi mám nepříjemný dojem, že cosi říkám..

Cosi čemu bych měl nějak rozumět - kdybych kdybych..

Ale to nic to přejde..

Nic, nic a nic, hle, to je tvůj díl, smíš ale trochu závidět..

A to ti musí stačit, věř, je to pro tebe víc, než si zasloužíš.

Tolik o bohatství a tolik o kráse,

nic, nic, nic, to je tvůj díl.

Ale smíš se tím trápit a to je mnoho.

Nemáš nic, nic, a na nic už vlastně snad ani nečekáš

a to je tvé štěstí, tolik o štěstí..

Ovšem do Cyrána mi mnoho chybí - asi tak deset patnáct let cvičení atd. Sám jsem se v díle Cyráno z Bergeraku spíše poznal v postavě kuchaře Ragueneaua a tak nejprve nasadím několik prozaických kuchařských receptů. Ještě bych na okraj poznamenal, že kuchaři bývají zhusta cvoci. Původ toho bych viděl v nekonečné pracovní době strávené v zapárené poustevně, kdy neustálým prováděním stále stejných postupů a rituálů člověk lapený jídlem a kuchyní postupně přichází o rozum a stává se podivínem.. K tomuto hned na začátek přináším skvělý příklad ze Švejka:

Kuchař Jurajda se jal filosofovat - plukovník Šréedr ho měl rád jako zvláštnost u regimentu, neboť která důstojnická kuchyně se mohla pochlubit kuchařem okultistou, který nazíraje do záhad života a smrti, překvapil všechny takovou dobrou svíčkovou nebo s takovým ragú, že pod Komárovem smrtelně zraněný poručík Dufek volal stále po Jurajdovi.

„Ano,“ řekl zčistajasna Jurajda, který se sotva držel na židli a čpěl na sto honů rumem, „Když se nedostalo dnes na pana obršta a když viděl jen dušené brambory, tu upadl do stavu gaki. Víte, co je to gaki? To je stav hladových duchů. I řekl jsem: ‚Máte, pane obršt, dosti síly k překonání osudového určení, že se na vás nedostala telecí ledvina? V karmě jest určeno, abyste, pane obršt, dostal dnes k večeři báječnou omeletu se sekanými a dušenými telecími játry.‘

Milý příteli,“ řekl po chvíli tiše k účetnímu šikovateli, přičemž udělal mimovolně nějaký posuněk rukou, kterým převrhl všechny nalité sklenice, které před ním byly na stole. „Je nebytelnost všech zjevů, tvarů a věcí,“ řekl zasmušile kuchař okultista. „Útvar je nebytelnost a nebytelnost je útvar. Co je nebytelnost, to je útvar, co je útvar, to je nebytelnost.“ Kuchař okultista se zahalil v roucho mlčení, podepřel si hlavu o ruku a díval se na mokrý, politý stůl.

A snáším několik dalších dobrých příkladů :

Vedle mně se bavili hosté o houbách, o ryzcích, čekal jsem, až řeknou to podstatné, ale nikdo to podstatné o ryzcích neřekl, dovolil jsem se a

pravil jsem: „Pánové, ryzec je mystická houba, je krásně ryšavá, soustředné zelenkavé kruhy obsahují mystické zdělení té houby, protože ty zelenkavé, stále se zužující kruhy se vysoustruhují u každého ryzce v zelený pupík. Ta tečka uprostřed klobouku ryzce je střed myšlení, je to to nač se dívají buddhističtí mniši, na svůj pupek, kterým se navlíkají pupečními šňůrami nazpátek až k prvnímu břichu naší pramáti, první ženy, počátku lidského rodu, to všechno, pánové, povídám, lze vyčíst ze souřadných zelených kruhů ryšavého ryzce, obsahujících to nejryzejší základní symbolično lidského začátku, přítomnosti i konce. „A já jsem křičel ta poselství, protože jednak by mě nebylo slyšet a jednak jsem měl dojem, že tohle musím křičet, aby to bylo slyšet nejen v Praze, ale v celém kraji, v zemi, v Evropě, proto tak rád bláhově křičívám, když si myslím, že to, co je ve mně, patří všem...“ BOHUMIL HRABAL

Nebo z podobného soudku: Když jsme z nedostatku místa, sebedůvěry, kupujících a rozumu spálili své obrazy, když jsme po celé dni nevstávali z postelí a hlasitým křikem z pokoje do pokoje jsme si vyprávěli o exekuci a vystěhování, o pasívní sebevraždě, o kubismu životního stylu, když už jsme nevěděli, co je sen a co skutečnost, když jsme zbloudili až po kolena v husté, černé kaši a nesvítil nám žádný ukazatel cesty, žádná ozvěna nám neodpovídala, když nám ani nadávky, ani modlitby nepřinášely vysvobození, když jsme byli zralí na to, aby na nás přišla potopa, tehdy přišel do domu páter Domeniko.

Neobjevil se jako inkvizitor, nekázal nám o stavbě babylónské věže, nezamotal nás do spekulací o tomto a onom světě - sestoupil k nám do našeho duševního zmatku a stal se nám medicinmanem. Položil nám otcovsky něžně, jako dítěti ruku na hlavu a okouzlujícím s milým gestem tělnaté důstojnosti se s námi zavřel do kuchyně.

Vytahuje zpod sutany malé červené cibulky, bylinky, balíčky a malé plechovčičky, svázané v červeném šátku, přejel po nás usměvavým, zpytavým pohledem a sám si dal odpověď, která se pro nás stala zaklínadlem: Rizoto! Do hrnce dal obrovský kus hověziny, a zatímco

se vařila a voněla po celé kuchyni, my, horliví učedníci, jsme seděli na štokrlatech a naslouchali řeči faráře, který s vyhrnutými rukávy krájel cibuli. „Nejíme jen proto, abychom naplnili žaludek a udrželi tělo při síle," prohlásil, „jíme i jazykem, očima, jíme i proto, aby nám nezhubla duše. Po všem tom psím štěkotu, telefonátech, počítání, mrzutostech dne může být vkusně prostřený stůl radostnou slavností, voňavé jídlo může přinést pozdrav z dalekých vysněných krajin a vysvobození ze světabolu a finančních starostí.. JAKOB FLACH

Dále pak - Snadný a jednoduchý způsob přípravy jeleního masa mě naučil jeden Turek zajatý u Izmailu. Vyřezával z jelena nejlepší špalíčky, napichoval je na svůj kord a prokládal kolečky cibule, to vše otáčel nad ohništěm a poléval přírodním vínem. Zpod skořicově hnědé kůrčičky stoupala pára z měkounkého masa, které neztratí přirozenou vůni, šťáva nám stékala po prstech a nad námi se vznášel duch zabitého jelena. A když se k takovému kousku přihodí hrst brusinkového kompotu, který přirozenou chuť jeleního masa nepřehluší, ale dodá jí naopak vůni a připomene prostředí, v němž se zrodilo, pak - kdoví - snad i výčitky svědomí se mohou dostavit bleskurychle. Náš pohled při tom zůstal jasný, hlava čistá a myšlenky tak vzletné, že měl člověk chuť poklepat někdejšímu nepříteli na rameno a říct: "Promiň, bratře." BULAT OKUDŽAVA

Abychom zabrali celou hodinu nyní trochu pozměním téma.. Kdysi jsem pro své vodácké kamarády přepsal knížku Mistr Sun „O umění válečném“ do podoby „Mistr Sun o vodáctví“. Opíral jsem se o Králův překlad a o Kolářovo dílko Mistr Sun „O umění Básnickém..“

Mistr Sun o vodáctví

Vodáctví přiblíží tě k dětství
postaví doprostřed tvých přátel
v lůně přírody
tváří v tvář životu i smrti.

Pět vláken spřádá osnovu:

První jmenuje se Řeka,
druhé Nebe
třetí Země
čtvrté vodáctví
a páté metoda.

Je to zvolená Řeka - tedy cesta,
která spojuje tě s lodí, přáteli, s krajinou,
lesem, vodou, s tebou samým..

Vládoucí Nebe
proměňuje Jin a Jang
přináší zimu i horko

sucho a déšť
den a noc..

Je to Země, která pečeti
výšku hor a stromů nad tebou
hloubku vod pod lodí,
divoké přeje řeky
i úmor vod stojatých.

Je to vodáctví, které znamená
znalosti, moudrost, lidskost, spolehlivost
srdnatost a obětavost.

Je to konečně vodácká metoda
jež dává vodítko jak k zásobám,
tak i k dennímu řádu - kdy jak a co dělat
jak se chovat v opakujících se situacích.

Za výjimečných situací klad' sám sobě nástrahu
předstírej zmatek a sám si zasad' ránu.
Nevyhybej se síle a dráždi sebe zuřícího..
Zároveň však podlamuj vlastní odvahu
a kroť i tu nejmenší domýšlivost.

V dovednosti uměj neumět,
každodenní posvěť svátečností.

Jestliže se vodákovi nedostává svěžesti
nebo přežene-li na řece či při pití své tempo
pak bude pracovat s námahou
jeho prožitek zchudne
a šest desetin darů padne skrz zborcení smyslů
uštvané vnímavosti - poničené citlivosti.

S vlastní neporušenou estetikou a liturgií
můžeš čelit celému světu aniž otupíš svou mysl
a tvůj úspěch bude úplný,
to je způsob jak jezdit vodu důmyslně.

Zkoumaje cesty vodáctví
nalézáme pět podmínek:

Kdo ví
koho si brát za vzor a koho ne
dojde k cíli

Kdo ví

jak jet to či ono
dojde k cíli.

Kdo ví
jak pozitivně prodchnout celou vodáckou výpravu jedním duchem
dojde k cíli.

Kdo je ve střehu
a umí přijímat různá překvapení
dojde k cíli

Kdo má pod kůží samu podstatu vodáctví,
ten se vším smířen
dojde k cíli

Vodák ve dne žije lyrikou a dramatem řeky,
které se nevzdání ani v mýtech noci
ve lstech a démoničnosti snů
i myšlenek na zrození a smrt,
a chce-li odolat řekou zpívanému náporu času
pak musí chápat náraz hutného na měkké
i protipól plného a prázdného
touhu mystického po reálném.

Může se setkat s nevyslovitelným
avšak pravého poznání dosáhne jedině když
dokáže uchovat tajemné tajemným
snové snovým
skutečné skutečným..

Toto mistrně prožito
je nevyčerpatelné jako Nebe a Země
nekonečné jako voda krásné řeky.
Určitě ne mělké jako civilizace lhářů
nebo jako moderní město a život v něm..

Uprostřed vodácké vřavy
ve zdánlivém chaosu – je chaos vyloučen.
Vědomý zmatek je plodem dokonalé kázně,
vědomé násilí jest řádem..

Ó umění jemného utajení!

Tebou se stáváme neviditelnými..

Ó božská záludnosti!

Tebou se stáváme neslyšitelnými..

Zpíváme – aniž nám může kdo bránit!

Voláme – aniž nás může kdo slyšet,

neboť rychle a klikatě unikáme
a nikdo nás nedostihne!
Jednota a stmelenosť vodácké party
je na všechno ten neúčinnější lék
zůstávejme celiství a stmelení v jediný šik..

Měň však pohled nazírání
neboť podmiňuje-li krásu věčnost
podmiňuje ji i proměnlivost..
Věčnost poetična a proměnlivost magična.

Způsob tvého umění buď jako voda,
které je dáno snést se z nebe na temena hor
zčerstva spěchat dolů, hladit i drásat
a vnikat všude.

Pravidlem přeje a šlajsny je přijmout rozkaz od sebe sama.
Nejprve však prohlédnout si ono nebezpečí,
najít říční proudnici a na jejím konci v bezpečí a míru mít svůj cíl.

Pak uvolněn a rovně vejít ve styk s první vlnou
všechny situace řešit postupně jak přicházejí,
ale nespustit z mysli ani ze směřování konečný cíl,

zvažovat nebezpečí zkratek a vyhýbat se oklikám
protože, když už se příd' lodi příliš odchýlí od cíle
pak proud zle udeří v jeden bort a kameny zas v druhý bort..
Nesnáž všech těchto pohybů je ve změně chaosu v obřad
a všednosti v slavnost.

Intuice může ochabnout, rozvaha otupět..
Svěžest není jenom znamením dobrého začátku
ale také uspokojujivého konce,
to je tajemství jak si počínat s náladami.

Trvat v kázni a klidu, když se v člověku zvedne nepokoj a
nespokojenost, zmatek a pozdvižení

To je umění převahy ducha!

V naprosté kázni čekat na chaos - v tichosti čekat na ryk

Tak ovládáme srdce!

U cíle čekat vzdálené, v pohodlí čekat znavené, sytý čekat hladové

Tak ovládáme síly!

Jsou řeky a cesty po kterých se nedáš

jsou jezy které nesjíždíš

jsou místa kterým se vyhneš

jsou lidé s nimiž nepůjdeš

jsou rady kterých neuposlechneš!

Rozvahou každého vodáka

prostupují myšlenky na výhodu a nevýhodu.

Bere-li v potaz výhody, splní spolehlivě každé poslání

Bere-li v potaz nevýhody, vyvaruje se mnoha pohrom

Vždyť naše přirozenost spěje dolů do temnot

noc je nám dána smrtí..

Domáhejme se vrcholů, domáhejme se světla.

Takto si počínaje domůžeš se rozlehlosti světa

a životodárnosti slunce.

Co je skutečnost a co sen?

Sen a skutečnost se nenávidí, ale kdyby pluly na jedné lodi

a přepadla je peřej nebo bouře, přispěchají si na pomoc,

jako levá ruka pomáhá pravé..

A proto pravím:

Nestačí spoléhat jen na křídla snů

Nestačí spoléhat jen na nohy skutečnosti

Nutno dosáhnout, aby si sen a skutečnost

byli bratry v odvaze i v strachu.

To vše najdeš sám v sobě
při plavbě
na krásné řece

*„...neboť jít nejdál
znamená se vracet!“*

Lao-c'

K tomu úryvek z mého lodního deníku 2011: Pokud jde o moje vzpomínky, pak je Morava řeka zatraceně ostrá a proto jsem se již v zimních nocích, mnoho měsíců před vyplutím, utužoval přemýšlením, co a jak, občas za zpěvu surrealistických sovětských písní jsem se impregnoval pitím vína či velmi silných slivovičných čajů, jakož i sledováním filmových rozmarných lét a to českého, slovenského, i toho ruského.. (Jiné národy se, pokud je mi známo, prozatím na své vlastní rozmarné léto nezmohly.) Marně přemýšlím jak popsat toto sjíždění řeky Moravy, neboť jakákoliv forma cestopisného či deníkového popisu nemá šanci postihnout úžasnost celé akce. Kterak popsat každý další kousek řeky, který se objeví za říční zatáčkou, a který je vždy krásnější, zajímavější a jímavější než byl ten předchozí. Jak popsat, že je člověku mezi kamarády prostě dobře, že je rád za slunce, které občas prosvítne skrze stromy pralesa, že jej blaží vítr foukající do tváře, že je nadšený ze studené, čisté, voňavé vody.. Že se mu hlava motá z neustálého přílivu dalších syrových prožitků a dobrodružství..A tak jsem se rozhodl celou věc pojmout spíše jako soupis nadšených vodákových výkřiků.

Co může být rozkošnějšího než fakt že se jede! Že v podvečer, stojím u řeky obklopen tak pokročilými kamarády, že je nebylo potřeba nijak extra přemlouvát a to přesto, že pro ně nebylo jednoduché vyvázat se ze svých rodinných a pracovních povinností.. Borců již poněkud vodácky zkušených a tak tušících do čeho jdou - tedy že sjíždění řeky je vlastně vždycky hrůza.

Ó jaká radost cpát věci do beček a přivazovat bečky do lodí. Pivo, rum, i víno prolévat hrdlem, a poočku sledovat dravý říční proud, který se vesele žene přes kameny a je připraven přijmout lodi i s vodáky a pokud se mu zamane provést kdykoli rychlou brutální exekuci..

Ó jaká radost již sedět v lodi, zprudka se odrazit od břehu a zkoušet jestli to vlastně ještě umím.. Šup, první těsný vřící průjezd mezi kameny, a šup první nečekaná šlajsna, a šup šup cák šup-šup první projetá peřejka!

A hned klidná zátočinka spojená s povinným svlažením náhle nějak stresem vyschlých hrdel. Otření nervózního potu z čela.. A navzájemné se ujistění, že je to kapánek ostřejší než jsme čekali, ale že to nic není, toto přeci nějak zvládneme. Každý si však kontroluje jak má uvázané věci a vyváženou loď.

Opět odrážíme, a první dolehnutí na jiných řekách neznámé vodácké osamělosti. Kromě nás tři kamarádů sedících ve třech lodích, nikde nikdo, žádní další vodáci, žádní rybáři, nikdo na břehu kolem řeky ani ve vodě. Jenom náhle o to výmluvnější přírodní chrám divoké čisté přírodní řeky plné kamenů, ohromně vysoké a klenuté stromy na obou březích, všude spousta ptáků a překvapených zvířat nezvyklých na lidskou přítomnost na řece, to vše podmalováno vůní a zpěvem v těchto místech pořád ještě divoké Moravy. Projíždíme kolem záhadného zlatokopa stojícího v řece. Řeka je pořád divoká na což reagují zpěvem taky dostatečně divokého lodnického [popěvku o moravských šífech](#).

Začíná se smrákat a na nás doléhají otázky, kde jsme a kde složíme hlavy na noc? Z pravé strany se do Moravy vlévá Moravská Sázava, tak tedy víme, kde jsme, ale mapa nás lakonicky ubezpečuje, že ať poplujeme kamkoli budeme chtít, čeká nás jenom příroda a nikde nic jiného. Tak tedy namátkově provedeme, již v šeru, průzkum levého břehu a vidíme, že tady by to šlo. Vytahujeme srázem naše lodi na břeh a usazujeme se pod vysokými lípami na okraji zpustlé neposečené místy podmáčené louky.

Co se může vyrovnat první noci na vodě? Žádná z vodákových činností ještě nenese pečeť rutiny, a tak vytahování lodí na čtyřmetrovy útes břehu, stavění stanů, zřizování ohniště, vybalování věcí a spacáků z beček, jakož i rozdělání táborového ohně, čaj, večeře, i druhá večeře tedy klobása opékaná na ohni, to vše nese výraznou příchuť nového a vzrušujícího. Vodáka již pobolívají svaly celého unaveného těla nezvyklého zvláštnímu lodnímu posedu ani svéráznému namáhání jaké přináší pádlování na řece. Obloha nad hlavou se zaplní hvězdami, z louky voní zadržené sluneční horko a ta vůně se míchá s vůní kvetoucích lip pod kterými táboříme. Je třeba dopít láhve, což zároveň přináší příležitost k večerním hovorům, jenom tak o ničem, aby člověk strávil dojmy proběhlého dne, uvolnil se, a šel spát s nadějí, že jakmile ulehne, okamžitě usne "jako když jej do vody hodí" ..

Ráno pak se člověk probouzí a s rozkoší mžourá do pálicího Sluníčka, vonícími lipami bzučí armády včel. Jeden kamarád má ještě půlnoc, ale Struvid již rozdělal oheň a vaří kávu. Kávu Struvidovskou dalmatinskou v džezvě třikrát pomalu vzkypývá hojně přeslazenou medem. Toto je chvíle rozepnout a hodit na Slunce spacák a věci, položit stan aby se lépe vystavil hřejícímu Slunci, a nechat všechno pořádně uschnout. Člověk je hned na světě rád a aby té pohody nebylo přespříliš, tak se vysvleče do naha a vyrazí provést ranní koupel v ledové řece. Řeka má velice silný proud a říční dno jest kluzké a kamenité, proto je složité najít na mělkém úseku hloubku, aby si člověk osmělil podbřišek. Při hledání hloubky se pletou pod nohy potměšilé kameny a já mávám rukama abych nespádl do ledové řeky, čímž provádím i improvizovanou rozcvičku. Hluboké místo je naštěstí nalezeno a já provádím po předcích zděděný osmělovací obřad při kterém se na přesně určených velmi citlivých akupunkturálních místech těla masochisticky dlaní polévám ledovou vodou a na závěr mi nezbyvá než se zanořit celý i s hlavou, což s radostí udělám. Řeka mě celého občerstvuje a já si v ní léčím civilizační bebena již ne tak úplně mladého těla. Moje zběsilé výkřiky při osmělování probudí celé okolí, takže je příjedom odtrouben i definitivní budíček..

Kamarádi při mém návratu zjišťují, že divočinou "medvědím" a tedy přestávám být člověkem, ale přijímám zvyky medvědího zvířete.. Z mručením se blížím k ohništi a dojíždím zbytky po kamarádech, chlemtám zbylý lipový čaj a mezi zuby cedím socovou sedlinu od zbytku Dalmatinského kafe. Pořád ještě nadšeně mručíc cpu věci do bečky, už už vyrazit, tu náhle zjišťuji, že stany kamarádů ještě stojí a oni teprve začínají lenivými pohyby pomalu balit. Takhle náhle vzniklý uspořené časový úsek, příčinnivě vyplňuji cvičením Tchaj-ťi a přestože je moje provedení pouze vrtošivou začátečnickou parodií nehodnou jakéhokoli, ani vzdáleného spojování, s učením velmistra Čena, stejně se náhle cítím v dokonalé fyzické i psychické kondici, plný síly a entuziasmu, připraven čelit všem říčním nástrahám. Když docvičím, zjišťuji že již nejsem napřed, nýbrž za kamarády mírně zaostávám, jelikož jejich kánoe jsou již na vodě. Tak neváhám, spustím na "koňadře" svůj křižník Julo Satínský ze srázu na vodu a jedním mocným záklonem hlavy dopíjím láhev zteplalého vína, která se předtím zapomenuta, nyní náhle vykoulela z pod lodi.

Nasedám do lodi a už zase vesele fičíme slušným proudem vstříc radostné budoucnosti. Co chvíli v tišinách srážíme lodi bok na bok do jakéhosi voru, a vytahujeme dvoulitrové pivní láhve a tak se častujeme vzletnými přípitky, radujeme se ze života a já chvílemi kamarády kruším zpěvem sovětských písní z filmu Tři muži ve člunu o psu nemluvě. Tímto filmem jsem se v předtuše možných nesnází v týdnech před čundrem doslova nadopoval. A tak kamarádi musejí snášet píseň "O třech starých grenadýrech, kteří na pokraji svých vetkých sil, znovu vyrazili na pochod, a teď společně strádají dřou i chlastají družno - [eto vsjo što na vodě nužno!!](#)"

Pluli jsme dál, nádhernou přírodou, Slunce začalo ďábelsky připalovat, na což jsem reagoval zpěvem sovětské písně "Eto samyj lúčij oddych - [tolka Sólnce, tolka něba, i Rjeka!](#)" Kamarádi se na mě mrazivě dívali a tak si myslím, že ta píseň proti tomu vedru docela zabírala. Já už jsem pak nezpíval a kamarádi po mně už tak nehleděli. Pořád bylo ještě dopoledne, když jsme dopluli jsme k troskovitému jezu Třeština a byla to nádhera, během chvilky jsme dostali lodi na

ostrůvek pod jez. Hodili jsme se donaha a naskákali do řeky, plavali jsme sem a tam, skákali do vody, kamarádi šplhali na jez připomínající zcela rozbombardovanou fabriku. Když jsme se vydovářili tak Sůsed vytáhl obřadně svůj kotlík, Struvid nábožně hlesl „bez kotlíku se nedá žít“..

Ó jak je krásné mít kamarády ovládající "Kung-fu Trampského kotlíku", kamarádi nikdy neušli dále než čtyři kroky a už ze země zvedali nějakou divoce pokroucenou větev, která se záhy svým tvarem ukázala býti ideální přirozenou bezúpravovou samorostlou konstrukcí na zavěšení kotlíku nad oheň a jedinou úpravou bylo zatížit z jedné strany tuto větev dvěma hned vedle náhodou ležícími kameny.. Sůsed navíc, pokud to někdo neví, je "Básníkem ohně", zvedne ze země pod svýma nohama dvě mokré halouzky a ve vteřině z nich má půlhodinovou vatru, která sama uhasne přesně v okamžiku, kdy již ohně není více zapotřebí.

A tak jsme se na písčném ostrůvku divošsky nazí sesedli kolem tábornického ohně rozkošně povýšeného zavěšeným kotlíkem do kterého jsme začali vkládat kdo co měl. Sůsed tam vrazil vepřovku a cibuli, Struvid taky měl nějakou konzervu a taky česnek, já jsem vytasil konzervu "Franz Jozef Kaiser" bílá fazole v chilli omáče, pak jsme se sesedli s lžícemi blíže kolem kotlíku a dopřávali si lahodný eintopf. Jenže ouha, náhle se začal ostrůvek rychle zmenšovat, voda divoce zahučela a celý ostrůvek se zmenšil na velikost našeho ohniště.. Já bych byl ochoten celý jev připisovat nadpřirozeným silám, ale kamarádi mě ujistili, že to pouze některý z jezů nad námi čistí svoje česna a tak to na chvíli pustili, možná že nás i viděli proplout kolem, a že nám možná takto chtěli udělat radost. Voda po čtvrthodince zase opadla na původní výšku, takže žádná zvláštní extra-radost nevznikla, a to zvláště proto, že "Franz Jozef Kaiser" v mých útrokách divoce zakručel, zabouřil, zažkrundlal.. a já jsem začal ďábelsky často a šíleně řízně nahlas - prdět. Prděl jsem od té chvíle déle než týden. Kamarádi si o sobě do té chvíle mysleli, že jsou otrlci, kterými nic nehne. Ovšem nekompromisní dusivý plyn, který jsem vypouštěl, barvil vegetaci co byla po větru na sucho a do žluta, ptáci

padali dolů ve vývrtkách a prchalo přede mnou všechno živé. Abych kamarády varoval, tak jsem po celý týden každý prd zahlásil hlasitým nadšeným výkřikem „Frrranc Josef Kháizhrrr!!!“ a kamarádi se s pláčem a zdrcenými výrazy tváří okamžitě vrhali kamsi proti větru, aby se uchránili nejhoršího..

Poté jsme připluli k tábořišti Templ - Chrám přátelství. Vybudovali jsme tábořiště, postavili stany, ohniště tam dokonce bylo i se zásobou dřeva, ale my jsme našli na břehu dostatek dřeva naplaveného. Byla tam aj od předchozích romantických táborníků jakási malá svatyně ozdobená loutkami vyrobenými z přírodnin. Když byla práce hotova, tak jsme se zase hodili donaha a naskákali do reky pod jezem k nádherné koupačce, čistá prudká voda z jezu, pod nohama píseček, azurové modrá obloha, prostě koupací lebeda. Pak jsme se sešli v tábořišti a v kotlíku jsme uvařili polévku z říční vody a všech nalezených polévek, přitom začala vážná rozprava kudy dále, protože nad jezem Templ se od řeky Moravy oddělovala mimo jiných bočních ramen i tzv. Malá voda, kterou bylo možné legálně pokračovat ve splouvání, protože je jinak Morava zjara zákonem zakázaná. Já jsem spíše argumentoval pro legální cestu, ale kamarádi rezolutně prohlásili, že chtějí sjíždět Moravu a ne nějaký pitomý potok. Na závěr mě při hlasování přehlasovali (byl jsem tajně rád), ale abych nebrečel tak mi slíbili, že se možná v síti říčních ramen na tu Malou vodu připojíme později. Už se snášel večer, oheň uhasl, my jsme potmě debužírovali polévku a jak padla tma tak se náhle les za námi zaplnil svatojánskými světýlky, my jsme popíjeli pivo a lahodnou Struvidovu medovinu, světýlka přelétala mezi námi a sedala si na nás. Byly to kouzelné chvíle. Asi po hodině se světýlka ztratila, my jsme z popele rozfoukali ohýnek a ještě jsme tam nějakou hodinku popíjeli a vykládali.

Nyní následoval mnou zcenzurovaný z hlediska dalšího děje sice zcela patřičný a funkční, leč morálně neblaze "fekální odstaveček" pojednávající o tom jak jsem odevzdával "hrubý domácí produkt". K čemuž jsem si v noční tmě vybral jakousi vyšší pyramidu z vybouraných betonů, kterou kdosi na břehu tatrou vysypal, to místo

se mi v noční tmě, zdálo k tomuto úkonu příhodné.. A byly kolem toho i jakési společenské třenice, Struvid na mě křikl, že jsem prase a já jsem mu odpověděl zpěvem arogantní kapitánské písně ([Papapapá papa papapapá!!](#)) a pak jsem se ladným báchorákem vrhl přímo do řeky..

Neuběhlo mnoho času a co čert nechtěl, do našeho ležení přijela větší skupinka asi osmnáctiletých cyklistek, které seskákaly z bicyklů a rozběhly se tábořištěm a po okolí a všechno je zajímalo. I my jsme je zjevně zajímali. Celkem výrazná zrzka začala svým šarmem "hrubými kusy" ostřelovat Struvida, po mně "srnčím pohledem" pokukovala vytáhlá brunetka (Asi z pohádek nevěděla že se před medvědem má prchat..), jak se vedlo Susedovi nevím, ale díval se kamsi za mě přes moje rameno, zrudnul, a otíral si předloktím náhle zpocené čelo. Okamžitě jsme se všichni tři srotili u ohniště do těsné obranné formace a Struvid, který byl pod neustávající hustou dělostřelbou zrzčina šarmu zamručel: „Ech tydlety zrzky, ty mě berou, a Moja to na mě ví!" poté jsem já zavrčel: „Přátelé, v místě kde začíná tadleta nevázaná erotika, tak zároveň přesně v tom místě končíva taky každá sranda!" Oba přátelé přitakali že mám stoprocentní pravdu, a všichni tři jsme si ve stejném okamžiku, jako jeden muž, naráz, rázovitě odplivli.. V ten samý okamžik ovšem události nabraly nový směr a novou dynamiku. Sympatická boubelka z klubu cyklistických nájezdnic se totiž vyšplhala na pyramidu z betónu a na jejím vrcholu našla můj "dvojitý hrubý národní produkt" načež začala divoce pištět, její kamarádky byly ve vteřině u ní a tak se pištění znásobilo. Holčiny sprintem uháněly ke svým kolům, naskákaly na kola, a byly fuč.. Trvalo chvilku než k zemi klesl zvířený prach a větvičky, a taky než mě z toho pištění přestalo zvonit v uchu, pak se náhle zase rozhostil nájezdem amazonek přerušovaný klid.

Já si stejně dneska myslím, že nehledě k našim bezchybným morálně volním vlastnostem, jakož i k naší bezvadné obranné formaci, jsme stejně už tou dobou byli natolik nasáklí vodou, že nám nehrozilo nebezpečí, žebychom zahořeli. Navíc, žádné z těch kůzlat prozatím neaspirovalo na mužům nebezpečnou "Femme Fatale".

Večer po všech těch houpačkách a radostech byla za soumraku taková pěkná atmosféra, obloha úplně rudá od červánků, ptáčky zpívali jako blázni, jez hučel ještě romantičtěji než jindy, tak jsem se po poslední skoro již noční proplavbě proudy pod jezem rozhodl přikročit k čínské meditaci žang-žuan. Tentokrát meditace proběhla docela divoce, protože do toho procesu vstoupila ubíhající řeka a tak se stalo, že se můj dech náhle synchronizoval s veselým říčním větrem a tep mého srdce se sjednotil s živými projevy říčního proudu, byly to docela naplňující pocity cítit příslib nádherných krás a dobrodružství tepajícího v žilách, pocit přírodní spolupatříčnosti a štěstí z přítomného okamžiku, jenž se protáhl na mnoho dní.

Udržuj se uvolněným

čchi roztáčí těla mlýn.

V duši vesmír zrcadlí se

Boží radost na tvar čeká.

Buď jako když teče řeka

pod tou horou nehybnou.

Obtíže spojené se splouváním řeky tekoucí pralesem jsou velmi poetické, už jenom proto, že si nespoutaná pralesní řeka dělá co se jí zachce a tak je plné koryto napadaných stromů, všude samá písčina, šterková lavice, bezedná tůň a široká Morava pak naschvál soustřeďuje veškerou svoji moc a sílu do jednoho místa, kam si vás nažene a pak se vás pokouší nelítostný proud nacpat i s lodí někam pod strom či do nějakého hrozného víru nebo mezi kmene, případně pod do hloubky podemletý břeh. Co chvíli, vlastně neustále, je řeka překážkami zatarasená úplně, pak člověku nezbude než v prudkém proudu přistát u kluzkého kmene, vyšplhat na velice složitou překážku i s lodí a pak loď spustit na vodu na druhé straně a pokračovat, což bych neznalému popsal jako pokus vyšplhat na pořádný strom s motocyklem na zádech. Samozřejmě jsme se snažili všechno co jen trochu šlo prostě proplout. Člověk na lodi vyjel z jedné

hrůzy, nedostal šanci srovnat loď a už byl až po uši v dalším mlýnku. Ve chvílích, kdy mi docházelo vodácké umění, humor i odvahy, jsem si vypomohl zpěvem arogantní kapitánské písně (Papapapá papa papapapá!) naznačující, že prostě nezbývá než to i tentokrát zvládnout a že kapitán je zvláštním tvorem pevně vládnoucím na svojí lodi, který do poslední chvíle na sobě arogantně nedává nic znát. Překážky, které nám řeka kladla v korytě byly pouhou rajskou procházkou proti zásekům a zátarasům na obou březích říčního pralesa.

Dokonce jsme spluli i jeden tankový brod, a tankový brod to se zase tak často nevidí. V říčních překážkách jsme se už vyznali a mnoho nechybělo a cítili bychom v nich i zalíbení, Struvid asi po dvanácté ztroskotal a dno jeho kanoe s poetickým jménem RUM bylo jako "ústa staré ženy" a ani to nejzručnější laminování i s použitím mystické "americké stříbrné samolepící pásky" na tomto faktu nemohlo příliš mnoho změnit a to oba pánové jsou zkušenými gumárníky a já jsem zase svoje cenné zkušenosti s laminováním načerpal na předchozí kánoi Gustav (pojmenováno podle prezidenta podobných užitných vlastností). Po laminování bylo třeba chvílku posečkat a tak Struvid vytáhl ďábelskou medovinu vyrobenou z medu a jablek, šlo o děsivý ekrazit a my z něj byli okamžitě na mol. Začalo hustě pršet, kousek od nás uhodil blesk, ale my jsme se tomu smáli jak blázni, vykřikovali jsme vesele plesnivé vojenské historiky z mládí, padali jsme po zádech do vod mělčin u ostrůvků z čehož jsme měli neuvěřitelnou bžundu. Nakonec Struvid zahalekal (lživě) „do RUMU už neteče, jedem dál.“ A tak jsme jeli, Struvid co dvacet minut vylíval vodu ze své lodi, ale to nevadilo, prales přinášel zataras za zátarasem a tak možnost dvacetiminutové nepřerušované plavby byla prakticky vyloučena..

Pak se řece zachtělo že nás vyprubuje.. Ony tohle řeky dělávají, většinou použijí počasí. To se do vás například opře nelítostné slunce, na lodi nemáte jak a kam uhnout a tak vás má slunce upnutého jako ve svěráku. Pak si vás slunce na kůži ohněm oceňuje jako dobytče a následně z vás vytaví nejen omastek, ale i všechnu humanitu a soudnost. Vodák opečený dočervena jako škvarek pak hledí na

kamarády, ale i sám na sebe, jako maniakální podřezávačský lidožrout, kterému je lépe uhnout z cesty.

Jiná taky vydařená varianta říční zkoušky (ke které se právě schylovalo) naopak spočívá v kombinaci mokra a zimy, takže je nakonec vymražený vodák, zcela ztuhlý, pietně uložen svými kamarády ve spacáku do stanu, ve stavu, jako by se dotkl Mrazíkovy hole mrazilky. Takže teplý déšť bouřky byl záhy vystřídán deštěm studeným, z dříve vždy ledové řeky se začalo mlhou "kouřit" na znamení, že je nyní ledová řeka mnohem teplejší nežli vzduch kolem nad řekou. Naštěstí jsem byl starými čínskými mistry poučen a věděl jsem co mám dělat, takže jsem se slovy klasika do sebe uzavřel na "osm knoflíků" pak jsem všechno co mě tížilo spustil dolů a přitiskl se svojí vahou do lodi takže jsem vlastně přilnul k řece a nechal řeku bez odporu [dělat paseku](#), kterou řeky tak krásně umí. Kamarádi na to šli jinak, vyskakovali ze sedátek a povstávali hrdinsky v lodích, pěstí hrozili k nebesům a křičeli: „Pojď Bože na férovku! Já se nedám, chachá, mě nikdy nedostaneš!! Klíďo! Chceme ještě větší zimu! Více deště!! Větší kapky!!!“

Musím uznat, že výzvy mých přátel padaly na úrodnou půdu a i když se mi to již nezdálo možné, tak se dál prudce ochlazovalo, kapky padaly snad půldecovky a tak hustě, až se úplně setmělo, a k tomu kolem ta hustá mlha.. Nu seděl jsem v lodi bos, hlavu ukrytou ve svém klobouku, s mokrým sovětským námořnickým tričkem na těle, jsem se kupodivu cítil docela komfortně. Měl jsem divně ulítlé pocity štěstí ale i pocity dobrodružnosti a akceschopnosti. Neptejte se mé kolik překážek jsme ještě museli v tom marastu překonat, kolikrát vytáhnout a akrobaticky přenést loď napůl potopenými stromy.. Nevím. Asi jsem byl tak trochu v šoku a moje krajiny vnější a vnitřní byly v těch chvílích dokonale promíchány.

Nakonec jsme kupodivu vyjeli z pralesa a zaparkovali lodě pod bezdomoveckým mostem v Chomoutově. Krátce po přistání pod mostem v Chomoutově oba moji kamarádi asi kvůli tomu zápasu s Bohem prostě odpadli. Sotva jsme vytáhli lodi z řeky tak oba

posledními silami vytáhli spacáky z beček, hodili se do suchého, a už tam vedle sebe leželi jako dvě tuhé dřevěné klády. Sám nerad něco vymýšlím, tak jsem taky vytáhl spacák a praštil sebou vedle nich. Jenomže bylo brzo, tlačily mě žulové kameny navigace pod zády, taky jsme všichni leželi na vrstvě kamínků smíchaných se střepy a když mě napadlo jestli mezi těmi střepy nejsou nějaké ty injekční stříkačky (místo by tomu odpovídalo), tak jsem pochopil, že se mi opravdu spát nechce a že by pro mě byla nejlepší zábava z jiného soudku, a totiž pivního. Tak jsem se zase nasoukal do mokrých věcí. Poté jsem se čikungem zahřál na příjemnou provozní teplotu a do běžného optimistického stavu myslí, načež jsem znaleckým okem ocenil, že už neprší tak hustě, a veden pivní intuicí, která mě zatím nikdy nezklamala, jsem se vydal Chomoutovem najít hospodu.

Hospodu jsem našel vzápětí, byla to útulná špeluňka ve které pobíhala taková mladá pěknoučká, sic malá, leč prsatá a prdelatá, veselá šenkýřka. Hbitě pochopila moje potřeby a tak mi hnedka přinesla bezpečnostní nápoje, totiž pivo a rum a pak mě nadchla horkým hovězím nudlovým vývarem s játrovými knedlíčky a rohlíčkem na nalámání, pak přinesla dobrou zabíjačkovou polívku prdelačku.. No postupně jsem se tam projídal a propíjel k absolutnímu štěstí a na té šenkýřce bylo vidět, že je se mnou, co by strávníkem, náramně spokojená, a že je připravena přede mnou rozložit učiněný pohanský roh hojnosti. Jediné co mi tu idylu kazilo, byla velkoplošná televize přes celou boční stěnu. Nejprve mě tam vyděsila předpověď počasí, kde ukazovali jak déšť, který nás zkrušil už přinesl ostré záplavy na Bečvě v Přerově (to pro nás bylo kousek po proudu) a tak mě napadlo, aby nás ty povodně nevypláchly z pod mostu. Pak počasí skončilo a začalo děsivé "společensko-kriminální-cool" zpravodajství, inu taková zběsilá směsice pozlátka, násilí, krve a erotiky, kteréžto směsi jsme na vodě již odvykli, mojí hlavou náhle vzpomínkou zaznívala písnička šíleného číšníka z filmu Tři muži ve člunu, ve které se zpívalo něco na styl: „K čertu s procenty bankami a soudy, zprávami, žvásty i s pohlaváry.. Kdesi v tramtárii prý vedeme proti komusi spravedlivou válku... Ale co je mně do toho! Ať si politici ve svém svatém zápalu klidně posílají celý svět k d'asu.. Inu chlapík od

řeky zůstává vždy loajální ať na řece či u stolu a jeho úlovek je úžasný - duše plná spokojenosti a krásná říční niva + dvě tři štamprdlátka a nějaký ten krýgl piva, a tišina, a tišina, a tišina!"

V tu chvíli do krčmy vstoupil Struvid a přisedl ke mně, ale já už jsem tam neměl stání a musel jsem od té uřvané obrazovky pryč. To jsem rozhodně neměl vypít a snědené všechno co jsem tam ještě hodlal sníst a vypít. Takže když jsem hlasitě zvolal: „Platím!“ tak ke mně servírka přiběhla a zoufalým plačtivým hláskem zvolala: „Proboha neodcházejte! Nevíte o co přicházíte..“ Struvid povážlivě zahýbal obočím a pak se na mě podezřívavě zahleděl jestli tu se servírkou nezapřahám nějaké srdeční zápletky. To jsem se mu pokusil rozmluvit poukazem na to, že v tomto případě šlo mimo jiné o to "knedlo-vepřozelo" na veliké tabuli s nabízeným jídlem. Asi jsem ho tak úplně nepřesvědčil, protože si za chůze cestou pod "náš" most pořád něco mrmlal pod nos.

Čichajíc cíl plavby kamarádi na řece zabírali jako čerti, mně to ovšem nevadilo, protože jsem se potřeboval s dlouho intenzívně prožívanou intimní blízkostí řeky náležitě rozloučit. Řeka tomu asi rozuměla protože moje pádlování probíhalo zcela bezhlučně, voda zdánlivě hustá jako med, hladce bez šplouchání a kapiček, pomalu po každém záběru stékala po listu pádla. Vzduch byl pořád ještě po dešti plný vody, z kamenitého břehu ostře voněly kopřivy a jejich vůně se míchala s vůní pokosené trávy na valech říčních hrází a na loukách dále od řeky, do toho voněly a hlasem ptactva zněly, lužní lesy všude kolem a před očima se tyčil na kopci svatý Hostýn. V takovýchto kulisách se nakonec dá opravdu a pokorně přijmout fakt, že cokoli má nějaký počátek - má i nějaký konec, prostě to je život.

Na závěr ještě jednou návrat k Cyránovi..

Zahrávám si se Sílou

Josef Kainar

Ó jak jsi krásná přítelkyně má..

Já si říkal, když jsem se zbíral k odvaze ke hře a k činům

Ó jak jsi krásná přítelkyně má, hledal jsem tě

a vyptával se na tě po všech řečištích..

Řekli mi, taková není zde a nikdy ani nebyla, až jsem i umdlel.

Nyní, když jsme spolu všechno ostatní vzniká a zaniká.

Ó jak jsi krásná přítelkyně má..

ČÍNSKÁ TAOISTICKÁ KOLÁŽ

Příliš dlouho jsem zřejmě žil ponechán sám sobě

tak dlouho, že jsem začal všechno ostatní přehlížet,

neuznával jsem již jakékoli závazky a zákazy

a má vůle se otáčela zády ke společenským pravidlům.

O to lépe se má lenivost snášela s mou přirozenou nevychovaností,

touha po slávě a po kariéře u mne ze dne na den ochabovala

a já jsem ze dne na den stále více spoléhal na svoji přirozenost

oddávaje se těm sklonům, které mi byly vlastní..

Co nejvěrněji v tomto podoben divé zvěři
jenž se také dá ochočit jen když je cvičena a zviklána odmalička.
Zato ve vzrostlém věku přichycena,
nepřestane se šíleným okem ohlížet po svých poutech.

Zlaté uzdičky zde nepomohou, ani nejsladší pochoutky..
Čím více budou divou zvěř šňořit a krmit,
tím vytrvaleji a usilovněji bude myslet na hluboký les
a zrak svůj bude upírat tam, kde tušit bude širokou travnatou pláň..

Pozoruji a hledám smysl ve hře paprsků a stínů,
nehlučného klouzání polotmy po hraně světla jež uplývá.
Polostín ptal se stínu: „Onehdy ses pohyboval z místa na místo,
teď zase stojíš, před chvílí jsi seděl, teď zase vstáváš..
Proč nemáš něco pevného a stálého čím by ses řídil?“
Stín odpověděl: „Vždycky se něčeho přidržuji a jsem co jsem,
to čeho se přidržuji má zas něco čeho se samo drží a je co je,
ale jak mám vědět, proč nejsem to co nejsem?
Jak to, že cesta zůstává stále tolik temnou,
až zůstávají pochybnosti co je pravda a co ne?
Jak to, že řeč je natolik temná,
že nedokáže tyto pochyby vymýtit!

Jak vůbec může někam vést a směřovat cesta když neexistuje..?

Zatímco řeč je! Ale nikam nevede..

Hle.. Poctivá řeč se nekrášlí a krásná řeč zase nebývá poctivá.."

Tu nic nevymyslím, tady východisko není..

Však začínám pomalu rozumět

co k pláči bylo mi, k smíchu je mi teď..

a nestarám se co se sluší,

mám na to příliš tvrdošijnou duši.

Za tisíc let a podzimů, kdo si vzpomene na mé jméno?

Jedině snad víno neochutnané, to mne ani potom mrzet nepřestane..

Chtěl bych, aby sedm směrů světa měřil můj dům,

já chodil bych si tam kam mne nohy nesly

v příbytky beze střech, nebem se přikrýváje,

procestoval všelijaké kraje,

kam bych měl chuť a jak by mi bylo milo.

Zastavím-li ať po ruce mám vína džbán

a kamkoli dorazím, nechť chutě číše pozvedám..

Kdo by mi chtěl vyceněně říkat „co je to řád a co je to rit,
co je třeba za pravdu držet a ve vážnosti mít..“

ta slova se rojí všude kolem jako vosy,

já však vším tím žitím opilý

necítím zda mě zrovna pálí nebo zda mě zebe

nemám žádných přání na to všechno kolem pohlížeje,

jak se to pořád všude hemží

a jak to všechno někam proudem spěje

Přes překážky a v krátkých přeryvech tok řeky teče dál

mraky klesají a zvedají se lehké červánky.

Cesta je široká hrazená mlčícími kameny

kdy každý krok k cíli tě od něho vzdaluje

a [šeré nebe](#) křížují táhnoucí ptáci.

Jasnovidně objevovat sebe sama..

Radomil Uhlíř

Zimou ořezané hlavy stromů přece dnes bují..

Krajinou démoni hladu!

Krajinou démoni lovů!

Krajinou démoni hry!

Krajinou démoni prázdna!

Skáče ti hlava: „Ti! Kdo jsou ti? Ti! A kdo zase tihle?

Jsi unaven.. Monotónní řez..

Kresby stínů nevybíravě útočí na sídlo duše.

V temné balustrádě vzdálené zdi září tygří oči!

Zvyk má v mozku rozsáhlá centra, četně iniciovaná..

Drapérie.. a opět malované terče.

Slova – Terče schématického bojovníka přiřkládajícího ucho ke kamenům a stromům..

Prsty – Propletení starých čar prostupují mezi zirájícími kamennými ptáky balustrády..

*Ó jak je to krásné blábolit jako Bůh a řadit věci v překvapující sled.
(Rozmarné léto)*